

[Per Hækkerup.]

Det er svært at se den saglige interesse for forsvarssagens fornuftige løsning i en sådan optræden.

Jeg vil også gerne sige et par ord om spørgsmålet om de lukkede døre og de hemmelige forhandlinger, som der har været talt om. Fordelen ved at have det politiske forsvarsudvalg, som vi, jeg er nødt til at sige har haft, har været den, at vi i dette udvalg har kunnet modtage oplysninger af mere specificeret karakter, oplysninger, der fra NATOs side var klassificeret som fortrolige. Det er givet, at der har været og også fremover vil komme oplysninger, som nødvendigvis, når vi står i et samarbejde med andre lande, må betragtes som fortrolige, og som ikke vil kunne indgå i den offentlige debat omkring spørgsmålene. Det vil være en svaghed, synes jeg, for oppositionspartierne, når de skal tage stilling til en kommende forsvarsordning, at de da har berøvet sig selv muligheden for at få dette saglige grundlag for deres stillingtagen. Jeg synes derfor, det havde været rimeligere, om man havde fortsat den fremgangsmåde at forhandle i det politiske forsvarsudvalg.

Når de ærede medlemmer anfører, at forhandlingerne i det lukkede eller hemmelige forsvarsudvalg har afskåret os fra at have en offentlig debat om forsvarsproblemerne i Danmark, så synes jeg, de faktiske forhold modsiger dette. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har jo da i hvert fald kunnet yde et meget konkret bidrag til den forsvarspolitiske diskussion, og jeg mener ikke at have iagttaget, at hverken repræsentanter for de politiske partier eller for den militære sagkundskab har holdt sig tilbage for gennem pressen eller på anden måde at oplyse om, hvilke problemer der foreligger ved udformningen af den kommende forsvarsordning. Men det er klart, at sådanne offentlige drøftelser nødvendigvis bliver på de mere generelle linjer, som de altid har været. Der har heller ikke været nogen hæmsko på forsvarsudvalgets medlemmer i retning af at deltage i en sådan offentlig debat om forsvarsproblemer, så snart det drejer sig om synspunkter og argumenter af almindelig karakter og man ikke betjener sig af de oplysninger af fortrolig karakter, der var tilstillet forsvarsudvalgets medlemmer.

Jeg må derfor sige, at det undrer mig,

at de to ærede oppositionspartier har fundet tidspunktet egnet til at afbryde det samarbejde i forsvarsudvalget, som netop nu stod over for at skulle gå ind i sin afgørende fase. Man må jo spørge sig selv, hvad motiverne herfor er. Jeg har bemærket mig, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener det rigtigt at understrege, at socialdemokratiet har et særligt ansvar i denne sag. Jeg skal ikke bestride, at socialdemokratiet som det største parti og — dette være sagt uden at genere de andre regeringspartier — det førende regeringsparti, som det største i regeringen, har det største ansvar for den kommende forsvarsordnings udformning. Det skal jeg aldeles ikke bestride. Men det har interesseret mig at se, hvormed det ærede medlem hr. Erik Eriksen begrundet vort særlige ansvar, thi det ærede medlem siger, at dette parti, socialdemokratiet, i dag står friere i denne sag, end det gjorde ved regeringens tiltræden; de to små regeringspartier tør nu mindre end nogen sinde true socialdemokratiet med et brud eller med et valg. Ja men hvis det ærede medlem har den opfattelse — jeg skal ikke på nogen som helst måde kunne afgøre, om det ærede medlems opfattelse er rigtig eller forkert — hvis det ærede medlem har den opfattelse, hvad er da hensigten med netop på dette tidspunkt at afbryde forhandlingerne i det forsvarspolitiske udvalg?

Jeg har naturligvis bemærket mig, at det ærede medlem hr. Poul Møller har den diametralt modsatte opfattelse. Uden at det ærede medlem tør sige, at det er det radikale venstre, der binder socialdemokratiet, mener det ærede medlem at have fundet ud af, at socialdemokratiets hænder i dette spørgsmål er blevet bundet fra fase til fase. Når nu de to oppositionspartier er ved at nå den fuldkomne harmoni i forsvarsspørgsmålet, ville det også være hyggeligt, om de nåede den fuldkomne harmoni i bedømmelsen af, hvordan socialdemokratiets og regeringens stilling er: enten er vi blevet stærkere i socialdemokratiet, eller også er vi blevet bundet på hænder og fødder.

Jeg skal bekræfte, at vi fortsat ønsker og håber, at vi kan opnå den brede enighed om den kommende forsvarsordning. Når jeg tager i betragtning, hvorledes det ærede